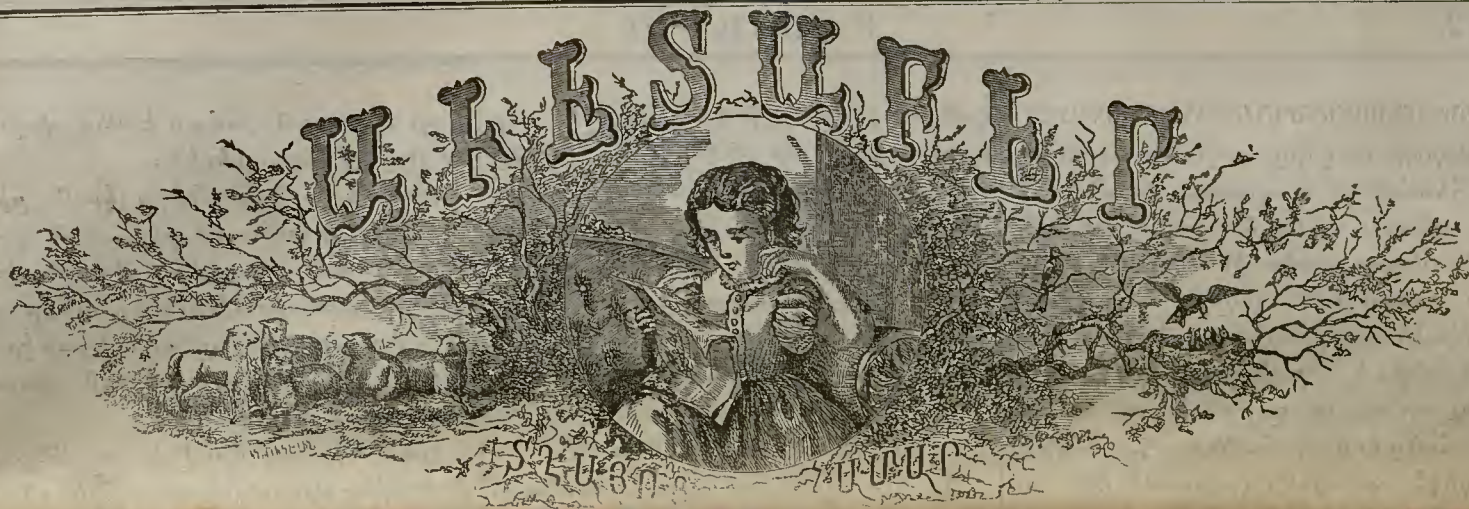

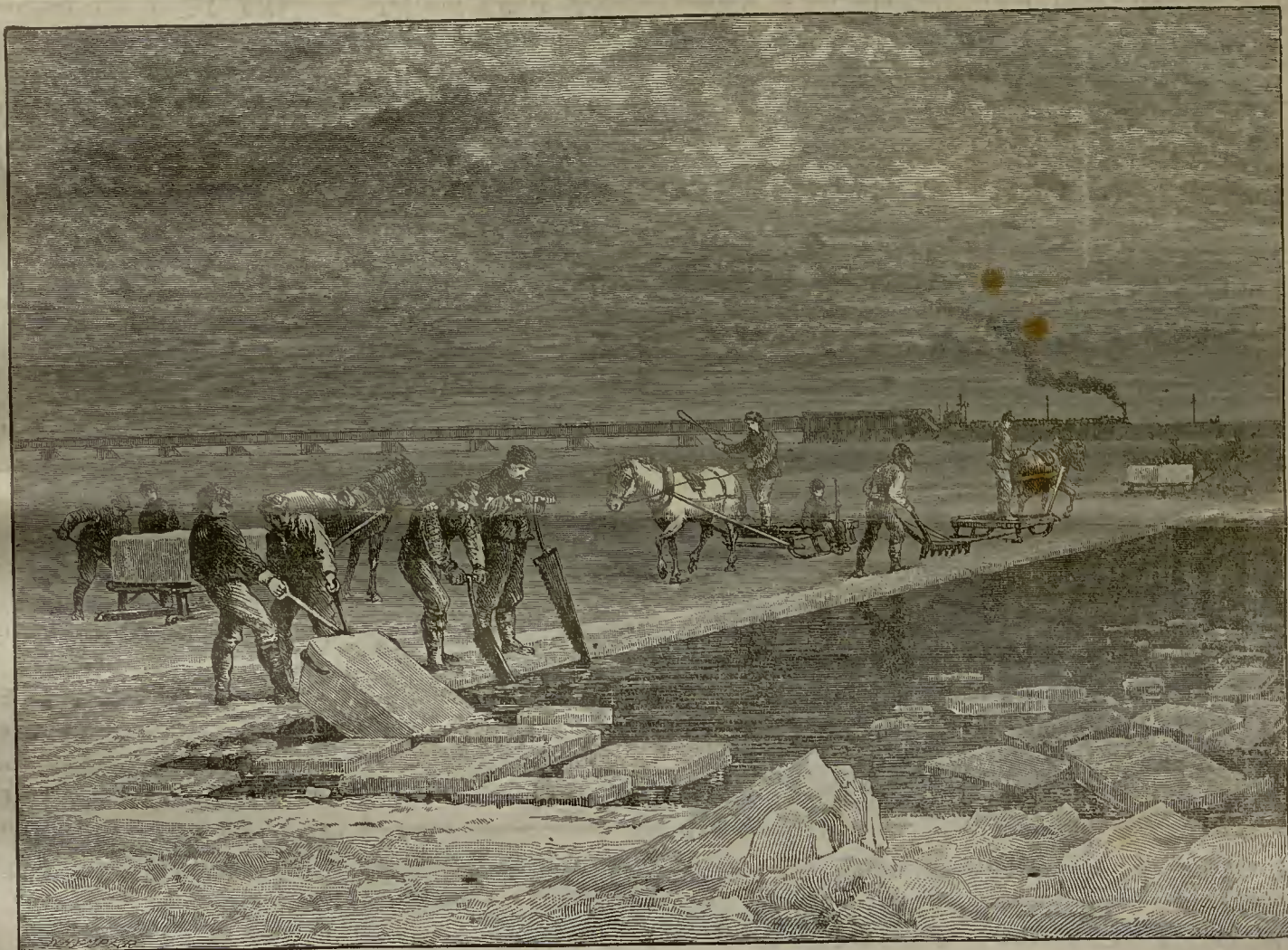

“ԹՈՂ ՏՈՒԷՔ ՄԱՆԻ ՏՂՈՅԸ ՈՐ ԻՆՏԻ ԳԱՆ” ԴՈՒԿ. ԺԸ. 16:

ՀԱՏՈՐ ԻԷ.

ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒՊՈԼԻՍ, ՅՈՒՆՈՒԱՐ 1, 1898

ԹԻԻ 1

ՍԱՌ ԿՏՐԵՂՈՒ ԳՈՐԾՈՂՈՒԹԻՒՆ ՍԲ.

ԼԱԻՐԵՆՏԻՈՍ ԳԵՏԻՆ ՎՐԱՅ

Այս պատկերը շատ կենդանի կերպով կը ցուցնէ ինչ որ հիմա տեղի կ'ունենայ ոչ միայն Սբ. Լաւրենտիոս գետին վրայ, այլ նաեւ Հըտսընի, Վերին Միսիսիփիի և Ամերիկեան շատ մը ուրիշ գետերու և լիճերու վրայ: Ամերիկայի Ժողովուրդը ամառուան մէջ աշխարհիս ունէ ուրիշ Ժողովուրդներէ շատ մը աւելի սառ կը գործածէ: Գրեթէ ամէն մարդ սառ կը գործածէ խմելու ջուրը պաղեցնելու համար: Եւ պտուղ, միս, ևն. պահելու

համար մեծ քանակութեամբ սառ պէտք է: Ամերիկայի աւելի ցուրտ կողմերը գետերը և լիճերը յաճախ կը սառնին մէկ կանգուն թանձրութեամբ, և մաքուր ջուր ունեցող այդ գետերուն և լիճերուն յստակ, բիւրեղի նման, պինդ սառը ցուրտ եղանակին մէջ գետեզերքէն բաւական հեռու տեղերէ կը հաւաքեն սառի վաճառականները և կ'ամբարեն մեծ սառնատուններու մէջ, որոնցմէ կը հանեն որչափ որ պէտք ըլլայ գարնան, ամառուան և աշնան մէջ: Սառը սղոցով կը կտրուի խոշոր խոշոր, բալխիրներու վրայ կը դրուի, և ծովե-

զերք կամ գետեզերք կը քաշուի: Շատ հոգ կը տարուի որ կտորները բացարձակ մաքուր ըլլան: Գործը շատ կազմուիչ և զուարճալի է խոր ձմեռուան պարզ և ցուրտ օրերուն մէջ: Այս կերպով միլիոնաւոր տակառաշափներով սառ կը հաւաքուի ամէն ձմեռ բոլոր ցուրտ բայց քաղաքակիրթ երկիրներուն մէջ: Սառն ամենէն աւելի կարեւոր նպատակներու կը գործածեն բժիշկները, փոքր քանակութիւններով, հիւանդներու դարմանման համար, զոր օրինակ Ժանտա տենդի ատեն:

ՄԵԾ ՄԱՅՐԻՆ ԾՆՆԴԵԱՆ ՏԱՐԵԴԱՐՁԸ

Թիբեթի գեղերը պտղաբեր ճամբարող մը հետեւեալը կը պատմէ. ինչու որ ալ այնպէս չընէք ձեր տան մէջ եթէ մեծ մայրը տակաւին ողջ է: Մեր հոն հասնելուն յաջորդ առաւօտը ջուլթակի և սրինգներու ձայնէն արթնցանք, և երբ վար վազեցինք, տեսանք որ տունը զարդարուած էր իբր թէ հանդէսի մը համար: Դրան վրայ ծաղիկէ պսակներ կախուած էին եւ նոյնպէս ծաղիկներով զարդարուած էր բարձր աթոռ մը: Սեղանը ծածկուած էր ընծաներով զորս բերած էին աղջիկները և երիտասարդները որոնց երաժշտութիւնը լսած էինք: Բոլոր դրացիները իրարու ազգական էին և այս ընծաները ղրկած էին

կանգակէ մը: Չէի կրնար չյիշել մեր երկիրը քանի մը մեծ մայրեր, որոնք կարելի է ճիշդ ասոր նման կը սիրուէին, բայց անոնց ձանձրալի եւ տխուր օրերը երբեք չէին պայծառանար այսպիսի ուրախութիւնով, և խորհեցայ թէ այս աղքատ լեռնցիներէն շատ բան կրնանք սորվիլ:

ԹԻԳԵԹԻ Ա.ՂԱՐԱԿԱՏՈՒՆ ՄԸ

Ամենէն նշանաւոր տպաւորութիւնը որ կ'ընէ վարի պատկերը սա է թէ ի՛նչպէս հաստատուն է և ի՛նչպէս բերդի կամ ամրոցի կը նմանի այս բարեկեցիկ թիպեթցի երկրագործին տունը: Պատուհանները, բացի շատ նեղերէն եւ պղտիկներէն, բարձր են: Ուստի այդ տան մէջ բնակողները ա-

է որ Սատուած յօժար է մեզ փոխել իր Որդւոյն պատկերին:

Երբեմն ակնվանինքը կամ բիւրեղները կը փոխուին քիմիական գործողութեամբ: Կրանիթը ժամանակաւ անթիւ անմաքրութիւններ ունէր իր մէջ, բայց բոլորն ալ այրուեցան կրակով, և արդիւնքն եղաւ այն կարծր բիւրեղեայ ժայռը:

Նոյն եղանակներով է որ մենք կը փոխուինք ֆրիստոսի պատկերին: Նախ պէտք է որ մեր անձնասիրութիւնը և մեղքը վերնան. յետոյ ինչ որ կը մընայ, պէտք է որ մաքրուի Սուրբ Հոգւոյն կրակովը: Կղկղանք պէտք է որ այրուելով ջնջուի մեր խորհուրդներէն, զգացումներէն և փափաքներէն: Ասոնք բոլորը պէտք է որ մաքուր և սուրբ ըլլան ակնվանիի պէս:

Յետոյ, բան մը պէտք է աւելնայ դուրս հանուածին տեղը: Եւ ի՛նչ ըլլալու է այս: Ֆրիստոսի սէրը: Այո, նոյն ինքն ֆրիստոս: Նա կու գայ և կը գրաւէ անձին և մեղքին տեղը: Ֆրիստոս կը բնակի մեր սիրտերուն մէջ, և մենք մասնակից կ'ըլլանք անոր կեանքին և կ'ապրինք անոր մէջ: Կ'ըսենք, «Բան մը չունինք մեզմէ, ամէն բան ֆեզմէ է»:

Երբեմն կը գտնեմ բիւրեղ մը փոփոխուելու վիճակին մէջ: Իր հին անձէն մաս մը կորսնցուցած է, և ուրիշ բանի մը մասը ընդունած է: Ո՛չ մէկն է և ո՛չ միւսը: Ահա այս է ձեր վիճակը եթէ կ'ըսէք ֆրիստոսի, «Մաս մը անձէս, մաս մը ֆեզմէ» կամ, մինչեւ իսկ եթէ կ'ըսէք, «Աւելի քիչ անձէս, և աւելի շատ ֆեզմէ» կ'ուզէք որ ֆրիստոս, երբ գայ, ձեզ այդ վիճակին մէջ գտնէ:

Երբեմն ակնվանի մը կամ բիւրեղ մը կը գտնեմ որուն մէջ փոփոխութիւնը մոթի թանձրութեան չափ միայն խորութիւն ունի: Մինչ ներսի կողմը հին նիւթը կը մնայ: Այսպիսի ակնվաններ կեղծ են, այնպէս չէ:

Երբեմն ալ կը գտնեմ ակնվանի մը որ գրեթէ բոլորովին փոխուած է, բայց խորը, կեդրոնին մէջ, ծուծին կամ սրտին մէջ, տակաւին կը մնայ քիչ մը բան հին նիւթէն, քիչ մը բան հին բնութենէն: Ատիկա կը նմանի ձեզմէ մէկուն որ կը ջանայ ճշմարիտ ֆրիստոսեայ ըլլալ: Չեր սրտին մէջ, անոր խորերը, քիչ մը անձնասիրութիւն

հօրեղբայրներ, մօրեղբայրներ, և այլն: Նուէրները շատ պարզ էին, քանզի զանոնք տուողները աղքատ էին— ձեռքով հիւսուած ձեռնոցներ, շալ մը, զամբիւղներով ծաղիկներ, ամաններով պտուղ, հացի նկանակներ, բայց ամէն մէկուն վրայ սիրոյ խօսքեր փակցուած էին գնդասեղով: «Այս տան մէջ հարսնիք կայ», հարցուցի տանտիրոջ: «Ո՛հ, ոչ», ըսաւ, «մեր դեռահասներուն համար այսպէս իրար չենք անցնիր, մեծ մայրին ծննդեան տարեդարձն է»: Բոլոր օրը մեծ մայրը դիւցազնուհի մըն էր իր ակնոցով, ճերմակ դոդնոցով և բարձր թաւիչէ գլխանոցով, և պաշտօնապէս նստած հիւր կ'ընդունէր և ամէն եւ կողին մէյմէկ շերտ կու տար կար-

պահով են աւազակներու և վայրի կենդանիներու յարձակումներէն: Ետեւի կողմը կը տեսնենք բարձր բլուրներ և լեռներ, բայց լեռները լերկ և ապառաժուտ կ'երեւնան:

Թիպեթի բնակիչները քիչ են երկրին ընդարձակութեան նայելով, և քաղաքակիրթ աշխարհը տակաւին շատ անկատար ծանօթութիւն ունի անոնց վրայ:

ՔՐԻՍՏՈՍԻ ՊԵՏԿԵՐԻՆ ՓՈԽՈՒԻԼ

Ծննդեան Ժամանակ

«Բայց մենք... նոյն պատկերին կը նորոգուինք» Բ Կր. Գ. 18:

Փառաւոր բան է որ մենք կրնանք երկրաւոր գանձերը երկնաւոր գանձերու փոխել: Իսկ աւելի փառաւոր

մնացած է: Եթէ մնացած է, դուրս
ըլէք զայն, որպէս զի բոլորովին փոխ-
ուիք և նորոգուիք ֆրիստոսի պատ-
կերին:

Աստուած կ'ուզէ որ իր Որդւոյն
պատկերին փոխուինք: Բայց որպէս
զի կարող ըլլանք այսպէս փոխուիլ,
ֆրիստոս առաջ մեր պատկերն իր
վրայ առաւ: Մէկդի դրաւ իր երկ-
նաւոր փառքը և իր վրայ առաւ ծա-
ռայի այս կերպարանքը: Ծննդեան
օրը, ասկէ շատ առաջ, աշխարհի մէջ
ծնաւ իբրեւ խեղճ մանուկ մը,
ճիշդ ինչպէս դուք էիք ժամա-
նակաւ: Ժամանակաւ ձեր ամէն
մէկուն տարիքը և հասակը ունե-
ցաւ. ունեցաւ ձեր սրտին պէս

զուարթ սիրտ և ձեր աշ-
քերուն պէս պայծառ
աչքեր: Կատարեալ մա-
նուկ մը եղաւ: Ձեր պատ-
կերն առաւ, և յետոյ
մեռաւ. որպէս զի ձեզի
օգնէ իր պատկերին նո-
րոգութիւն փառաց ի
փառս: Եւ երբ փոխուիք,
ֆրիստոսով նոր արարած
կ'ըլլաք: Հին բաները
կ'անցնին, և ամէն բան
նոր կ'ըլլայ: Այս է
նոր ծնունդը: Եւ յետոյ
աճիլ մեծնալ, մինչեւ
որ ըլլաք մարդիկ և կի-
ներ կատարեալպէս նման
ֆրիստոսի, է յաւիտենա-
կան կեանք:

ատենէն հին ծառերը պիտի չորնան
և ուրիշներու պիտի կարօտինք, բայց
ուշադրութեամբ դիտէ եւ ինծի
նկարագրէ անոնց երևոյթը: Նոյն
իրիկուան ճաշէն ետքը Արթին հօր-
եղբայրը հարցուց. «Այն փոքր ծա-
ռերը ի՞նչպէս էին»: «Բիշ մը քաշ-
քշուած կ'երևէին, վերի ծայրերը
կտրուած և իւրաքանչիւր ճիւղ ձողե-
րու է֊պ֊պ֊ էր հաստատուն կերպով,
բայց այսպէս պարտի ըլլալ որպէս զի
վայելուչ մեծնան: Եթէ մինչև իսկ
ուզեն, չեն կրնար ծուռ մեծնալ: Դատ
գեղեցիկ ծառեր պիտի ըլլան: Պրն.
Յակոբին պարտէզի ծառերը չէ֊ս դի-
տած — բարձր, խորտուրտ և ծուռ
են, քանզի իրենց ուզած կերպով

թիպեթցիք ի՞նչպէս շատ կը տարբերին
մեր գիտցած մարդոցմէն, այլ ցուցնել
թէ այդ հեռաւոր և քիչ ծանօթ եր-
կիրներուն բնակիչները որչափ կը
նմանին մեզի:

ՆԻՖ ԿԻԼՏԸՐԹԻ ԴԻԻՑԱԶՆՈՒԹԻՒՆԸ

Դիւրին չէր վհատեր Նիք Կիլտըրթ:
Երբ բաները ձախորդ կ'երթային, ու-
րիշ բան չէր ընել բայց միայն վեր
կ'առնէր յօնքերը և կը սուլէր: Իր
զուարթ կերպերը այրիացեալ մօրը
միսթարութիւնն էին, և իր բարե-
համբոյր բնաւորութիւնով և քաղաքա-
վարական վարմունքով բարեկամներ
կը շահէր բոլոր Պէյնսփորթի, ձկնորս-
ներու փոքրիկ գեղին, մէջ:

Օգոստոսի պայծառ օր
մը փոթորիկ մը ելաւ ծո-
վուն վրայ: Նիք իր մէկ
դրացիին հետ իր նաւա-
կին մէջ թի կը քաշէր
ձուկ որսալու համար, և
թէպէտ երկուքն ալ ըն-
տիր նաւավարներ էին,
սակայն նաւակը կառա-
վարել շատ դժուար էր:
Նիք լիովին չիմացաւ թէ
ի՞նչ պատահեցաւ: Բոլոր
գիտցածը սա էր որ երբ
նորէն խելքը գլուխն ե-
կաւ, իր անկողին վրայ
պառկած կը գտնուէր և
կը հեկեկար: Ծովուն մէ-
ջի ժայռերուն զարնուած
էր, և այնքան ծանր
վէրքեր ընդունած էր որ
գեղին բժիշկը անոր կա-
տարեալպէս բուժուելուն

«ԸՐԷ» ԵՒ «ՄԻ ԸՆԵՐ»

«Ձեմ կրնար ուէ կերպով մը զը-
ւարճանալ», միմեաց թոմաս. «առ-
տուրնէ մինչև իրիկուն ըրէ՛ և մի
ըներ՝ կը լսեմ: Պարբէ՛ այս ըներ, պարբէ՛
այդ սորվիլ, կամ հոն փերթար, այդ-
պէս փերթ և այդ բանը փերթ: Դպրոցին
մէջ կանոններուն կապուած
եմ և տունը—մայրին մէկ գլխու շար-
ժումը տասներկու Մի ըներ՝է աւելի
կ'արժէ. աւա՜ղ որ տղայ մը երբեմն
իր ուղածը չկրնար ըներ:» «Այս ա-
ռաւօտ քաղաք պիտի երթամ, թո-
մաս», հարցուց Արթին հօրեղբայրը
քովի սենեակէն: «Այո, անշուշտ»,
պատասխանեց թոմաս: «Հասարակաց
պարտէզին մէջէ՛ն պիտի անցնիս:»
«Այո, միշտ այնպէս կ'ընեմ», «Այ՛ու-
ղեմ որ հոն մէկ երկու տարի առաջ
տնկուած ծառերը դիտես. ինծի քիչ
մը տարօրինակ կ'երևին: Անշուշտ քիչ

մեծցած են:» «Բայց արդե֊ք ծա-
ռերը ի՞նչ կը խորհին ըրէ՛ին և Մի
ըներ՝ին վրայ», ըսաւ Արթին հօրեղ-
բայրը չոր կերպով: Թոմաս դուրս
ելաւ սենեակէն սապէս խորհելով.
«Երանի՛ թէ ծառերու — և տղայոց —
նիւթին վրայ այսչափ խօսուած չըլլաք:»

— 000000 —

ԹԻՊԵԹՅԻ ԵՐԵՎ ԴԻԻՂԱՊԵՏՆԵՐ

Տիկին Պիլըրի իր «Թիպեթցի»
Մէջերը՝ կոչուած գիրքին մէջ կը
պատմէ թէ անգամ մը կ'անցնէր լայն
դետէ մը, որ շատ բարձրացած էր նոր
իլած անձրեւներուն և հալող ձիւ-
ներուն պատճառաւ: Իր ճամբու ըն-
կերներուն մէջ, որոնք կ'օգնէին իրեն
իր վտանգաւոր ձեռնարկութեան մէջ,
կը գտնուէին երեք տարբեր գեղերու
այս երեք պետերը: Վերի պատկերը հոս
դրուելուն նպատակը չէ ցուցնել թէ

յոյս չէր տար:

Աղքատութիւնը կար որուն դէմ
պէտք էր մաքառիլ հիմա երբ ստակ
շահող այս պատանին անկարող էր
աշխատելու: Նիք ա՛լ չէր կրնար
օգտակար ըլլալ: Բայց ի՞նչպէս պի-
տի հոգացուէին իր սրտաբեկ մայրը և
իրմէ փոքր երեք եղբայրները: Արդարեւ
մուծ օրեր էին այն օրերը Նիք Կիլ-
տըրթի համար: Երեսը պատին դար-
ձուցած կը պառկէր, չըթուէրները տ-
մուր մը իրար բերած էր, որպէս զի
լացի ձայն մը հանելով չըլլայ թէ իր
արդէն վշտացած մօրը նոր վիշտ ա-
ւելցնէր: Ինքզինք սաստիկ կը զսպէր և
համբերելու կ'աշխատէր, և կը ջանար
իր մտքէն բոլորովին ջնջել անցեալին,
ներկային և ապագային բաները:

Օր մը մինչ արեւուն պայծառ ճառա-
գայթները կը շողային պատուհան

ներուն վարագործներուն ներքեւէն, կազմուելիք քունէ մը արթնցաւ. և դեռ միտքը չեկած թէ ի՞նչ վիճակի մէջ կը գտնուէր, իր առջի ժամանակի սուլելու ձայնը լսուեցաւ բոլոր տանը մէջ: Անմիջապէս քովը վազեց մայրը, զարմանքէն իր ցաւագին թուխ աչքերը լայն բացած:

«Ո՛հ, զաւակս», աղաղակեց, «եթէ տակաւին կրնաս սուլել այդ կերպով, նորէն պիտի քաջալերուիմ»: Եւ սրբեց չորցուց իր թաց ձեռքերը անձեռոցին վրայ—վասն զի լուացքի տաշտին առջև կը գտնուէր երբ սուլելու ուրախարար ձայնը ականջն հասաւ— և կամացուկ մը անոր գլխուն դպաւ իր ձեռքով, մինչ տղան անոր երեսին վրայ տեսաւ աւելի զուարթ ժպիտ մը որուն նման տեսած չէր շատ շաբաթներէ հետէ:

Նիք պառկած կը լսէր մօրը ըսածները: Շատ տխրած էր այդ օրերը, և կը ջանար գոհ ցուցնել ինքզինք և իր բեռը առանց տրտունջի կրել: Իսկոյն իրեն այնպէս երևցաւ թէ ատկէ ալ աւելի աղէկ բան մը կրնար ընել, կրնար գործ մը գործել, և կրնար ուրախ ըլլալ իր ցաւին մէջ և իր ցաւին համար:

Ո՛րչափ որ կը մտածէր անոր վրայ, ա՛յնքան աւելի կը համոզուէր թէ պիտի կրնար յաջողիլ: Իր ընելիք գործը որոշեց մէկ վայրկեանի մէջ: Անկէ ետեւ իր սիրտը և հոգին և մարմինը այդ գործին պիտի նուիրուէին: Նիք նորէն սուլեց: Սուլելուն ձայնը տկարացաւ քիչ մը, թերեւ անոր համար որ ջախջախուած սրունքին ջիղերը կը սկսէին քիչ մը կսկծալ, բայց ինք լնցուց սուլելու ձայնը և ծիծաղաշարժ բաներ ըրաւ դէմքովը զուարճացնելու համար եղբայրները, թիմոթին, Պարնապասը և խնտրիւ մանկիկը, որոնք եկեր անոր դրանը ճեղքէն կը նայէին իրենց երեսներուն վրայ առաջուրէն շատ մը աւելի քիչ սոսկման նշաններով, ինչպէս կը ցուցնէին առաջ երբ հիւանդին սենեակին կը մօտենային:

Նիք ուրիշները ուրախացնելու և գոհ ընելու վրայ միայն կը մտածէր հիմա: Այսպէս ընելով շատ մը աւելի աղէկ կը յաջողէր քան լոկ խորհելով իր անձին վրայ: Եւ որովհետեւ հիմա այլ ևս չէր որոճար իր ցաւերուն վրայ, մեծ բարոգրում տեսնուեցաւ առողջութեանը մէջ: Խորհուրդներն հետզհետէ աւելի զուարթ եղան և ցաւերն աւելի քիչցան, և սկսաւ իր բազուկները նորէն գործածել ազա-

տօրէն: Իր ուղեղը կը յոգնեցնէր գլուխելու համար զբաղում մը որուն միջոցաւ կարենար նորէն պահել իր մայրը: Օգնութեան համար աղօթք կ'ընէր Աստուծոյ և հաւատքով կը սպասէր պատասխանին: Պատասխանը եկաւ:

Առաւօտ մը գաղտնի կերպով թիմոթին տեղ մը դրկեց: Արդիւնքը սա եղաւ որ ծերունի նաւապետ մը կէսօրէն ետեւ Նիքի քով եկաւ և ուռկան հիւսելու առաջին դասը տուաւ: Նիքի համար ծանր գործ էր այս: Իր մատները չէին կրնար կառավարել ուռկանի մեծ ասեղը, բայց քանի մը դաս առնելէն ետքը արհեստին տիրացաւ, և շատ ամիսներ շանցած աղէկ ստակ կը շահէր իր այդ նոր արհեստին միջոցաւ:

Յիշատակութեան արժանի է այդ օրերուն մէջ եղած այցելութիւն մը: Ուրբաւած առասանի մեծ կարծերը Նիքի անկողնին քով կը կենային: Լմնցած ուռկաններ դէզերով կը կախուէին չորս կողմը, և Նիքի զուարթ երեսը և ձեռքերը վերմակէն դուրս երբեք չէին ցուցնել թէ հիւանդ էր ան:

Գեղի բժիշկը յաճախ ներս կը մտնէր զանկա տեսնելու համար, թէ պէտ մօտ ատեններու մէջ քիչ անգամ դեղագիր գրած էր: Գիտէր Նիքի քաջած գիշերային ցաւերը և տկարութեան, նուազման ժամերը որոնք անոր կեանքին մասը կը կազմէին: Եւ այս բոլորը գիտնալով, ինք շատ աղէկ կը հասկնար տղին քաջութիւնը:

Ուրիշ աղայք ուրախութեամբ կ'այցելէին անոր, վասն զի հիմա անոր աղքատիկ ննջասենեակը այլ ևս տխրութիւն չէր ազդեր: Բթամիտ տղայք իրենց հետ անոր կը բերէին դպրոցի գիրքեր, նին, և Նիք մինչ իր ուռկանը կը հիւսէր, անոնց դասերուն դժուար տեղերը կը լուծէր: Չարաճճի պատանիներ աւնոր կը պատմէին իրենց մտադրած խաղերը և Նիք զանոնք իրենց անդէպ և անվայել նպատակներէն ետ կը դարձնէր, և այնպիսի զուարճախօսութիւններ կ'ընէր որ անոնք խնդալէն կը ծաթէին: Իր երեք փոքրիկ եղբայրներուն ալ կ'օգնէր, և երկայնամտութեամբ խրատ կու տար անոնց դպրոցի դասերուն, և խօսքով և օրինակով անոնց կը սորվեցնէր պարկեշտ, ուղղամիտ և ուրիշներուն օգնող պատանիներ ըլլալ: Եւ վերջապէս—թերեւ գեղին բժիշկին թելադրութիւնով— իր բեղմնաւոր հո-

գին մտածեց գեղին անկողնի ծառայող ուրիշ հիւանդներուն վրայ, և անոնց և իր մէջտեղ սերտ յարաբերութիւն մը հաստատուեցաւ գիրքեր և նամակներ փոխանակելու միջոցաւ, որով հաղաւաւոր նոր մտածումներ և ուրախութիւններ ունեցաւ այս պատանին, որուն կեանքը մինչև այն ատեն երկար թշուառութիւն մը եղած էր:

Սակայն Նիք համբաւաւոր գործ մը ըրած չէր, ոչ ալ կը խորհէր ինքզինք երբեք երևելի հանդիսացնել ուէ կերպով: Ինքը միայն կը կատարէր իր պարտականութիւնը և ուրախութիւն կը զգար հաւատարմաբար ի գործ դնելով զայն: Իր հիւանդութեան սենեակին մէջ սորվեցաւ «նեղութիւններու մէջ ուրախ» ըլլալու գաղտնիքը: Եւ կարծեմ թէ երբ օր մը մեր ամբողջ կեանքին գաղտնիքները յայտնուին, Նիք Կիւտրթի կեանքին դիւցազնութիւնն ալ պիտի յայտնուի:

ՀԱՆՆԵԼՈՒԿ ՍՈՒՐԲ ԳԻՐԳԵՆ

1.	Հայ տառ. մը.
2.	Իր հօրմէն անիծուած որդի մը.
3.	Հարուստ բայց չար մարդ մը.
4.	Երաժշտ. մը.
5.	Ոճրագործ. մը.
6.	Մարգարէ մը.
7.	Աստուծոյ բարի վկայուած մարդ մը.
8.	Հայ տառ. մը.
9.	Աստուծապաշտ մարդ մը.
10.	Զօրավար մը.
11.	Յերոքոված շինուած քաղաք մը.
12.	Մարգարէի մը հայրը.
13.	Զորաբազնի որդիներէն մէկը.
14.	Հայ տառ. մը:

1. Հայ տառ. մը.
2. Իր հօրմէն անիծուած որդի մը.
3. Հարուստ բայց չար մարդ մը.
4. Երաժշտ. մը.
5. Ոճրագործ. մը.
6. Մարգարէ մը.
7. Աստուծոյ բարի վկայուած մարդ մը.
8. Հայ տառ. մը.
9. Աստուծապաշտ մարդ մը.
10. Զօրավար մը.
11. Յերոքոված շինուած քաղաք մը.
12. Մարգարէի մը հայրը.
13. Զորաբազնի որդիներէն մէկը.
14. Հայ տառ. մը:

Վերոգրեալ կէտերուն տեղ անորիցեալ բառերուն գերերը գրէք. և Նիքի մէջտեղը վերէն ի վար գիտի կարգաբ. յողմակալին մը տեսնոր:
Դրըշէհիւր ՅԱՐԻՍ 3-4 ՄԱՐՏՈՍ 1905

Ամերիկայի Միտինսիպսի Բիշոփսի Կոլեճիկ,
Արտօնատէր Գ. Մ. Ս. Ս.
Տնօրէն—Խմբագիր Դ. Ն. ՇԷՐԻՔ
Ֆինճանճըլար Իրգուշու, Ամերիկայի Խան
ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒՊՈԼԻՍ
Ի ՏԳԱՐԱՆԻ Ա. ՅԱՅՈՐ ԳՅՈՒՆՅԱՆ